

мали боляри, а веротърпимостта му и снисхождението към всяка вяра и всяка ерес, се взимаше за слабост и мекушавост. Богомилите свободно се събираха в своите общини, православните и католиците имаха равни права, а ето, че сега и уранцисканците идеха да увеличат многоезичието с новото си слово, което бързо привличаше последователи, между които бе сякаш и самия благочестив самодържец.

Заедно с францисканеца бяха дошли и венгерските гости, затова опасният разговор пресекна и премина върху други въпроси. Абат Витлеем превеждаше писанията и отговорите, които бяха оживени и многобройни.

— Значи българският ^{венгер} ~~император~~ позволява да се учреди в страната му Францисканска кустодия? — питаше граф Емерих Силаги.

— Нашият благоверен цар обича над всичко свободата и не я отнема никому, дори и във верските работи... — отвърщаше абата.

— Дали монах Лонго ще дойде утре да устройвания лов? — питаше великия примикюр.

Францисканецът дочу името си, попита за какво може да бъде предмет в речта на знатните люде, и като разбра въпроса на примикюра, усмихна се, поклати глава и каза:

— Ние не ходим на лов като някои духовници, увлечени от светския живот. Нима в божии^ате заповеди не стои казано: "Не ^{уловявай!} ~~уловявай~~!". Е, добре, нашият брат Франциск простира своята безкрайна обич и към нашите другари животните. Веднъж край езерото Пиедилуке млад рибар ~~бе~~ улови една жива рибка и я ~~бе~~ донесал в дар на нашия велик учител. Ала той, след като благодари на рибаря, пожела да го заведат с лодка до средата на езерото и там пусна рибката в дълбоката вода. Бедното животно дълго следи лодката, като скачаше радостно над водите. Така веднъж той освободи едно зайче, което ловци бяха уловили в примка. И то стана неразделен другар на учителя. А имаше и един гарван, който тъй се бе опитомил и сприятелил с братята, че ходеше от